

HUISARTS DOET AANGIFTE: BLOGS EN DREIGMAILS BESTRAFT

‘Ik heb me echt gesteund gevoeld door de politie’

Een voormalige patiënt schreef steeds dreigender blogs over huisarts Erik Pleij. Een jaar geleden deed Pleij hiervan aangifte. En met succes. Verslag van een naargeestige arts-patiëntrelatie.

In 2013 schreef een nieuwe patiënt zich in in de huisartsenpraktijk van Erik Pleij (55) in Alphen aan den Rijn. Het was het begin van een stormachtige arts-patiëntrelatie die drie weken geleden eindigde voor de politierechter in Den Haag. Deze veroordeelde de inmiddels oud-patiënt vanwege stalking en belediging tot een boete van 750 euro en een voorwaardelijke werkstraf van dertig dagen.

Al vanaf het begin verliep de communicatie met de patiënt moeizaam, zo vertelt Pleij. De zestiger had al meerdere huisartsen versleten en al gauw werd duidelijk dat het ook nu niet goed zou gaan. Pleij: ‘Hij begon mij mails te sturen met allerlei verwensingen aan mijn adres. Als ik aangaf dat ik dat vervelend vond of hem vroeg op te houden, was dat olie op het vuur. Dan kwamen de mails alleen maar frequenter en werd de inhoud steeds heftiger.’

Doodsverwensingen

Op meerdere fronten ging het mis tussen Pleij en de patiënt en dat uitte zich volgens de huisarts ook ‘in andere vormen van bizarre communicatie’. Pleij vond het dan ook een prima idee van de patiënt dat die zich uitschreef en op zoek ging naar

een andere huisarts. ‘Maar daarna begonnen de problemen pas écht. De patiënt begon een eigen website en plaatste blogs met mij als hoofdpersoon. Er werden ook andere huisartsen genoemd, maar ik was wel de allergenste in zijn ogen. Hij schreef eerst verhalen over mijn persoonlijkheid en mijn psychische gesteldheid. Maar later kwamen er ook dreigende teksten. Doodsverwensingen aan mijn gezin en mij, waarbij gebruik werd gemaakt van apocalyptische en satanische beeldspraak zoals “branden in de hel”. Hij plaatste daarbij foto’s van mij en vermeldde onder meer mijn adres. Ook schreef hij dat hij ‘moest’ overgaan tot extreme handelingen. En dan stond er bijvoorbeeld een foto van een trein bij. Telkens als hij een nieuwe blog had geplaatst, stuurde hij een fax naar de praktijk. Hij zorgde ervoor dat het niet onopgemerkt bleef.’

Duidelijke grens

Met de doodsverwensingen bereikte de patiënt een grens bij Pleij. ‘Het raakte me. Mijn vrouw en mijn kinderen vonden het vervelend. We zijn niet echt bang geweest dat er met ons iets zou gebeuren. Maar het geeft toch een oncomfortabel en kwetsbaar gevoel en daar voelde ik mezelf verantwoordelijk voor. Ook spookte door

mijn hoofd dat hij zichzelf of een ander iets aan zou kunnen doen. Omdat ik een duidelijke grens wilde aangeven en de blogs wilde stoppen, heb ik ongeveer een jaar geleden aangifte gedaan wegens smaad.’

Pleij ging daarbij niet over één nacht ijs. ‘Ik heb goed nagedacht over hoe érg de aantijgingen waren en over de positie en de omstandigheden van de patiënt. Wat zou aangifte voor hem betekenen, een strafblad? Ik heb ook veel nagedacht over mijn eigen grenzen in wat ik ‘pik’ van een patiënt. En ik heb gepraat met collega-huisartsen die met iets meer afstand naar de situatie keken. Was het écht zo erg of reageerde ik te veel vanuit mijn emoties? Ik heb me ook afgevraagd of ik mijn oud-patiënt zijn gedrag kan aanrekenen. En ja, ik vind dat ik dat kan. Zoals ik hem heb leren kennen, schat ik in dat hij heel goed wist waar hij mee bezig was. Maar ook als hij dusdanig ziek was dat hij ontoerekeningsvatbaar was, dan zijn er grenzen.’

Gevolgen vielen mee

De weblogs van de patiënt betekenden voor Pleij een confrontatie met de openbaarheid van informatie op internet. ‘Als je mijn naam googelde, kwam de site van de patiënt pats-boem als derde resultaat. Mijn patiënt dacht alles over mij te kunnen schrijven wat hij maar wilde, zonder dat iets of iemand daartussen zat. Zoals bij Zorgkaart, waar een stokje wordt gestoken voor al te onrealistische recensies. Veel mensen die dingen op internet

‘De mails kwamen frequenter en de inhoud werd steeds heftiger’

HILBERT KRANE

Huisarts Erik Pleij: ‘Zoals ik hem heb leren kennen, schat ik in dat hij heel goed wist waar hij mee bezig was.’

plaatsen, denken helemaal niet na over wat ze zeggen. Kijk maar wat er op internet allemaal wordt gezegd over bijvoorbeeld politici. Mensen beseffen vaak hele-

HANDJEVOL RECHTSZAKEN

Er zijn geen cijfers bekend over het aantal aangiften dat artsen doen tegen patiënten of oud-patiënten vanwege smaad, laster of belediging. Slechts een handjevol zaken is uiteindelijk aan de rechter voorgelegd. Een bekende rechtszaak was die van de Groningse neuroloog Jan Kuks tegen ‘de zwarte lijst’ van de organisatie SIN-NL in 2009. In die zaak oordeelde de rechter dat artsen een zekere mate van negatieve publiciteit hebben te verdragen. Een daarna specifiek op Kuks gerichte website werd in een nieuwe rechtszaak wel als onrechtmatig beoordeeld.

maal niet dat er regels en wetten zijn waar je je ook op internet aan dient te houden. Je hoort artsen vaak zeggen dat ze niets kunnen doen tegen onwaarheden die op internet worden gezegd. Maar als het iets is wat echt niet door de beugel kan, dan kun je dus wél iets doen.’ Uiteindelijk vielen de gevolgen van de blogs mee voor de Alphenese huisarts. ‘Ik ben er wel een keer grappend op aangesproken tijdens een speech. Maar het is gelukkig geen eigen leven gaan leiden, ik ben geen onderwerp geworden van roddel en ik ben er geen enkele keer op aangesproken door patiënten. Ik denk dat mensen de blogs wel gelezen hebben, maar de inhoud niet serieus hebben genomen. Daar was het te bizar voor.’

Gesteund gevoeld

Pleij blikt met tevredenheid terug op de aangifte en de afhandeling daarvan. ‘Ik heb me echt gesteund gevoeld door de politie. Ze hebben me goed geadviseerd, door bijvoorbeeld te zeggen dat ik beter

aangifte kon doen van smaad dan van bedreiging. Na de aangifte is de patiënt verhoord en kort daarna heeft hij de bedreigingen al uit zijn blogs verwijderd. Ook de zitting bij de politierechter – de officier van justitie heeft van mijn aangifte van smaad de aanklacht stalking en belediging gemaakt – verliep goed. Voor zo’n zaak bij de politierechter is maar vijftien minuten tijd en je hebt als “slachtoffer” geen spreektijd. Maar de kwestie werd kort, maar krachtig, inhoudelijk behandeld en daardoor heb ik me toch gehoord gevoeld. De rechter gebruikte zelfs het woord “misselijkmakend” voor de inhoud van de blogs. De boete en de voorwaardelijke werkstraf waartoe de patiënt werd veroordeeld had ik helemaal niet verwacht. Het was mij te doen om het verwijderen van de blogs. Inmiddels is de hele website van de patiënt verdwenen.’ ■

web

Eerdere MC-artikelen over dit onderwerp vindt u onder dit artikel op medischcontact.nl/artikelen.